

Unió General de Treballadors
de Catalunya

INFORME DE
LA UGT DE CATALUNYA SOBRE

L'IPC del mileurista

març del 2007

▣ LES FAMÍLIES DE RENDES BAIXES, AMB INGRESSOS INFERIORS A 1.000 EUROS GASTEN MÉS EN ALIMENTACIÓ I HABITATGE* QUE LES DE RENDES ALTES

El percentatge de despesa en alimentació i habitatge respecte la despesa total d'una família és més gran si els ingressos familiars són baixos. Així, una família "milleurista", amb ingressos inferiors als 1.000 euros mensuals, dedica un 60% al pagament d'habitatge i alimentació, mentre que una família de rendes altes, hi dedica tan sols el 45% dels seus ingressos.

Taula 1. Percentatge dels ingressos dedicats a alimentació i habitatge, segons nivell d'ingressos familiars

Nivell d'ingressos familiars	Percentatge dels ingressos dedicats a alimentació i habitatge
Inferiors a 1.000 euros	60%
Entre 1.500 i 2.000 euros	47%
Superiors a 5.000 euros	45%

Font: INE, Encuesta continua de presupuestos familiares, IITrim2005

A la següent taula observem la distribució de la despesa total d'una família, segons el seu nivell d'ingressos. La participació dels grups de despesa d'alimentació i habitatge en la despesa total, mostren un clar comportament a la baixa a mida que augmenten els ingressos familiars. En canvi, el transport, oci i cultura o hotels i restaurants representen un percentatge més gran quant més altes són les rendes.

Taula 2. Distribució de la despesa segons nivell d'ingressos familiars nets

Grups de despesa	Distribució de la despesa quan ingressos són...		
	de 500 a 999 euros	de 1500 a 1999 euros	més de 5000 euros
Aliments i begudes no alcohòliques	19,6	17,0	11,5
Begudes alcohòliques i tabac	1,7	2,1	1,1
Vestit i calçat	5,9	6,7	6,6
Habitatge	40,5	30,0	33,1

Parament de la llar	4,0	4,6	5,8
Medicina	2,5	2,0	1,4
Transport	7,2	13,5	11,5
Comunicacions	2,8	2,9	2,5
Oci i cultura	3,9	5,2	7,9
Ensenyament	0,3	0,8	1,5
Hotels, cafés i restaurants	5,3	8,9	10,1
Altres bens i serveis	6,4	6,4	7,0
Total	100	100	100

Font: INE, Encuesta continua de presupuestos familiares, IITrim2005

□ HABITATGE I ALIMENTACIÓ, DOS DELS GRUPS MÉS INFLACIONISTES EN ELS DARRERS 5 ANYS

El grup de despesa en alimentació i begudes no alcohòliques persisteix al llarg dels anys amb unes altes taxes de variació de l'IPC. Precisament, el *Pla de mesures contra la inflació* presentat pel Govern de la Generalitat al 2006 identificava les despeses de distribució al comerç, com una de les principals causes del diferencial d'inflació a Catalunya.

El grup de despeses d'habitatge (subministraments, lloguers, etc..) en canvi, presenta altes taxes a partir del 2005.

Taula 3. Variació de l'IPC segons grups de despesa

CATALUNYA	Variació de les mitjanes anuals de l'IPC				
	2002	2003	2004	2005	2006
Aliments i begudes no alcohòliques	5,3	4,7	4	3,5	4,1
Begudes alcohòliques i tabac	5,8	3,6	3,9	4,7	1,8
Vestit i calçat	-0,8	4,7	3,5	2,3	2
Habitatge	2,7	3,2	3,3	5,9	6,4
Parament de la llar	2,9	2,7	2,1	2,9	3
Medicina	3	2,4	0,8	1,2	1,5
Transport	2,3	2	4,9	7	4,3
Comunicacions	-3,2	-2,7	-1,2	-1,7	-1,5
Oci i cultura	4	1,3	1	0,8	0,6
Ensenyament	4	5,3	4,4	5,4	4,4
Hotels, cafès i restaurants	5,1	5	4,6	4,8	4,6
Altres bens i serveis	4	4,1	3,9	3,6	4
IPC General	3,3	3,5	3,5	3,9	3,7

Font: INE

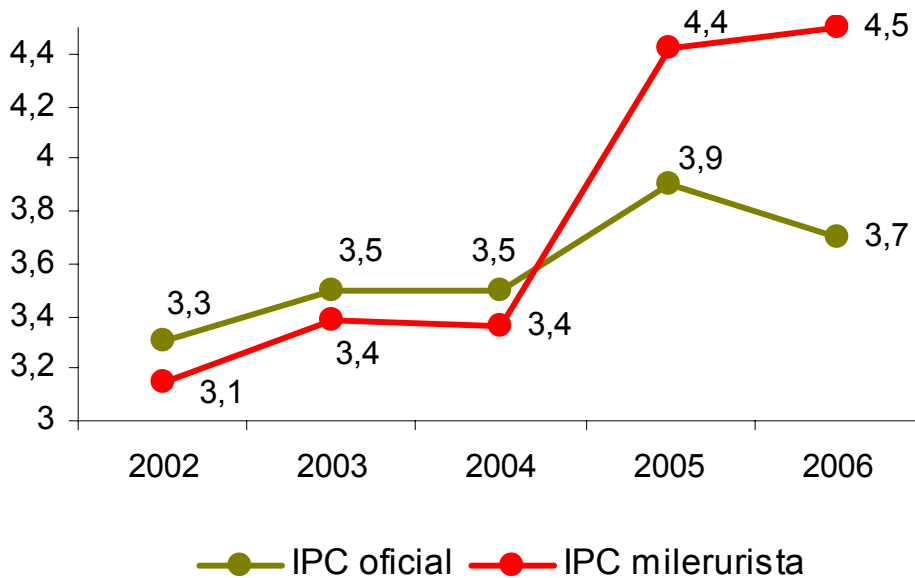
■ L'IPC DEL MILEURISTA: LES FAMÍLIES MILEURISTES O DE BAIXOS INGRESSOS PATEIXEN DE FORMA MÉS ACUSADA ELS EFECTES DE LA INFLACIÓ

L'impacte de l'augment dels preus de l' "habitatge" i "alimentació" incideix més sobre l'economia de les rendes baixes que sobre la de rendes altes, doncs aquests grups representen un percentatge més alt en la seva despesa total.

Per tant, la taxa de variació general es veu augmentada quan ponderem les taxes de variació de cada grup segons el pes relatiu de despesa dels mileuristes, on habitatge i alimentació tenen més pes.

Així, obtenim que **l'IPC suportat pels mileuristes a Catalunya al 2006 s'apropa més al 4,5 resultat d'aquesta ponderació que al 3,7 oficial** que té en compte una distribució de despesa general i no de rendes baixes.

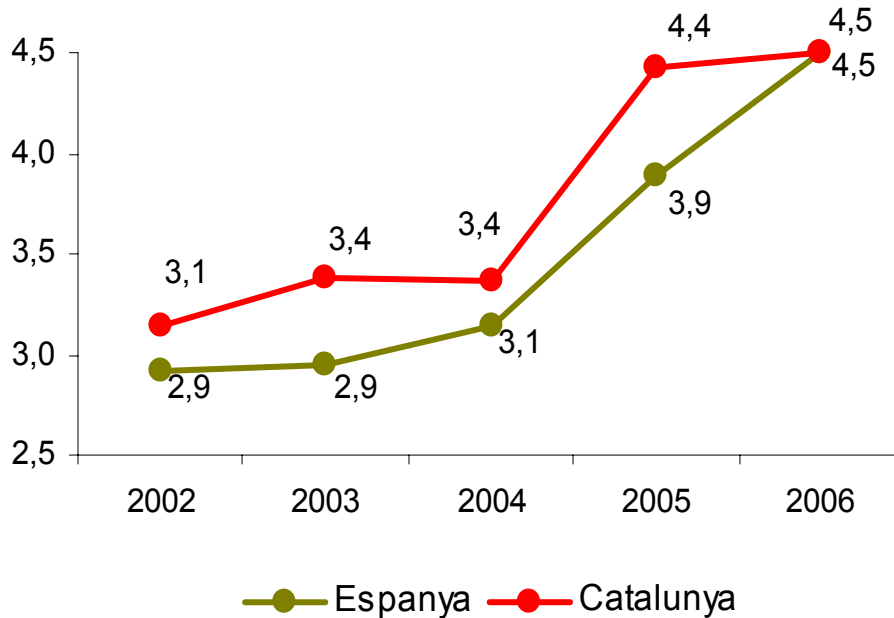
Gràfic 1. Evolució de l'IPC general a Catalunya i IPC dels mileuristes

Font: Elaboració pròpia a partir de dades de l'INE, Encuesta continua de presupuestos familiares e IPC

A més, si comparem l'evolució de l'IPC mileurista a Catalunya amb el d'Espanya, obtenim els resultats següents:

Gràfic 2. Evolució de l'IPC dels mileuristes o rendes baixes a Catalunya i Espanya

Font: Elaboració pròpia a partir de dades de l'INE, Encuesta continua de presupuestos familiares e IPC

Les fortes pujades de les taxes de variació de l'IPC estatal han provocat que el diferencial entre Catalunya i Espanya s'escurcís o fins i tot desaparegués –com ha estat en el cas de l'IPC mileurista- però no hem d'oblidar que les taxes de creixement són acumulatives i que durant els darrers anys Catalunya, i els segments de rendes més baixes especialment, ha acumulat augments de preus superiors als d'Espanya.

❑ LA UGT DE CATALUNYA DENUNCIA LA PÈRDUA DE CAPACITAT ADQUISTIVA MÉS GRAN ENTRE SEGMENTS DE POBLACIÓ DE RENDES BAIXES

La UGT de Catalunya denuncia un cop més la pèrdua de capacitat adquisitiva dels treballadors i treballadores de Catalunya, especialment d'aquell conjunt de població que, amb rendes baixes, ha de suportar uns augments relatius en el cost de la vida molt superiors als de les rendes més altes.

És per això que una de les nostres propostes i reivindicacions ha estat la campanya “Posa't a 1.000 euros ” La UGT de Catalunya ha engegat la campanya “Posa't a 1.000 €”, la qual té per objecte assolir mitjançant la negociació col·lectiva, que cap conveni col·lectiu reculli salaris per sota dels 1.000 € mensuals.

UGT de Catalunya

Per a nosaltres, vist l'actual cost de la vida a Catalunya, especialment quant a nivell de preus dels béns de primera necessitat (com ara l'habitatge, l'alimentació o el transport necessari per desplaçar-se al lloc de treball), cap treballador català pot mantenir un nivell de vida digne o, el que és el mateix, un mínim poder adquisitiu, sense cobrar, si més no, 1.000 euros mensuals bruts. Però actualment hem arribat a un nivell d'escalada de preus (sobretot en transport, habitatge i alguns alimentació) que, si més no a Catalunya, ja no deixen cap marge a la subjectivitat per poder afirmar que un salari per sota dels 1.000 euros no pot ser considerat un salari mínimament digne.